

se, za potrebe tog ovršnog postupka, vrijednost tih nekretnina utvrđuje u ukupnom iznosu od 3.552.186,40 kn, i to prema nalazu i mišljenju građevinske vještakinje dipl. ing. građ. Štefice Plenković od 12. rujna 2014. (sačinjenom osam godina prije odlučivanja o otvaranju stečajnog postupka), koji Predlagatelj nije dostavio u sudski spis.

5. Tijekom postupka nije provedeno vještačenje na okolnost tržišne vrijednosti nekretnina u vrijeme odlučivanja o otvaranju stečajnog postupka, niti je na bilo koji drugi način utvrđena stvarna tržišna vrijednost nekretnina u vrijeme odlučivanja o otvaranju stečajnog postupka.
6. Također, u prijedlogu navodi da je Dužnik prezadužen, te je na tu okolnost određeno i provedeno vještačenje po Centru za financijska vještačenja d.o.o.
7. Naslovni je sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka, povrede čl. 29. Ustava RH te čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: Konvencija), pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te pogrešno primijenio materijalno pravo, slijedom čega je Rješenje nezakonito i nepravilno.

AKTIVNA LEGITIMACIJA PREDLAGATELJA

OVLAŠTENJE NA PODNOŠENJE PRIJEDLOGA USLIJED PROVEDENOG POSTUPKA PREDSTEČAJNE NAGODBE

8. Tijekom postupka Dužnik je višekratno isticao da Predlagatelj nije ovlašten podnijeti Prijedlog, budući da je nad Dužnikom proveden postupak predstečajne nagodbe, koji je pravomoćno okončan rješenjem naslovnog suda, stalna služba Karlovac posl. br. Stpn 205/15 (dalje u tekstu: Rješenje PSN).
9. Iz navedenog Rješenja PSN vidljivo je da se Predlagatelj ne nalazi među utvrđenim vjerovnicima, iako je Tražbina datira prije donošenja Rješenja PSN, a tome je tako, među ostalim, jer je Predlagatelj odlučio zbog upisanog založnog prava na Dužnikovim nekretninama ne sudjelovati u postupku predstečajne nagodbe kao vjerovnik, te ostvarivati svoje pravo kao razlučni vjerovnik, čime je u skladu s čl. 59. st. 1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine 108/2012, 144/2012, 81/2013, 112/2013, dalje u tekstu: ZFPPN) odlučio da se namirenje Tražbine, može ostvarivati samo iz predmeta razlučnog prava, tj. predmetnih nekretnina.
10. Nadalje, pravne posljedice Rješenja PSN, u skladu s relevantnim odredbama ZFPPN, su

- a. Čl. 81. st. 2.: „*Nakon pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika, radi utvrđenja i ostvarenja tražbine koja je nastala prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a u tom postupku nije prijavljena od strane vjerovnika niti je tu tražbinu dužnik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima iz članka 60. stavka 3. ovoga Zakona.*“
- b. Čl. 81. st. 5.: „*Ovršne isprave razlučnih vjerovnika ne gube pravnu snagu glede namirenja na predmetu na kojem postoji razlučno pravo.*“

iz kojih proizlazi da Predlagatelj nije ovlašten za Tražbinu (obzirom da se ne radi o tražbini koju je dužnik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima iz članka 60. stavka 3. ZFPPN) pokretati postupke usmjerene ka utvrđenju i ostvarenju iste, pa stoga nije dopušteno niti pokretanje stečajnog postupka, dok je ovršna isprava u odnosu na Tražbinu izgubila pravnu snagu (osim glede namirenja u postupku koji Predlagatelj vodi na nekretninama Dužnika pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, Ovr-2372/15 /ranije Ovr-2171/13/).

11. Činjenica da stečajni postupak nije izrijeком naveden u čl. 81. st. 2. ZFPPN ne mijenja

suštinu te odredbe, a to je da se provedbom predstečajne nagodbe „podvuče crta“ te definira stanje dužnikovih obveza i način kako će iste podmirivati, kako bi mu se omogućio nastavak poslovanja, a to nije moguće ako bi se nakon pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajne nagodbe za tražbine koje su nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe mogli pokretati postupci čiji je cilj namirenje tih tražbina kao da predstečajna nagodba nije provedena.

12. Kad bi Predlagatelj bio ovlašten na podnošenje Prijedloga, dovela bi se u pitanje svrha i smisao provođenja postupka predstečajne nagodbe, propisana člankom 20. ZFPPN-a. Naime, kad bi se Predlagatelju, kao razlučnom vjerovniku, dopustilo pokretanje stečajnog postupka u bilo kojem trenutku nakon okončanja postupka predstečajne nagodbe i sklapanja predstečajne nagodbe, tada poseban zakonski postupak čiji je cilj financijsko restrukturiranje dužnika kako bi se izbjegao stečajni postupak u kojem se svi vjerovnici ili ne bi uopće namirili ili bi se namirili u izuzetno malom omjeru ne bi imao smisla. Pored navedenog, svi ostali vjerovnici predstečajne nagodbe bi na taj način bili izigrani te bi za njih postojala mogućnost namirenja u manjem omjeru od predviđenog predstečajnom nagodbom.

13. Tome u prilog govori sudska praksa, i to:

- a. VTSRH PŽ 6869/2016-3: „Vezano za tuženikov prigovor radi prebijanja, a kojim tuženik stavlja u procesno pravni prijeboj tražbinu iz Ugovora br. Ugovora br. B5, ocjena je ovoga suda da je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da je takav prigovor **nedopušten jer se radi o tražbini tuženika kao razlučnog vjerovnika u postupku predstečajne nagodbe nad tužiteljem koja se vodi pod poslovnim brojem Stpn-179/2014, a koju tuženik ima pravo namiriti jedino u ovršnom postupku i to na**

nekretninama koje su predmet njegova razlučnog prava“.

- b. VSRH Rev 2443/2019-2: „No kako to pravilno ocjenjuje drugostupanjski sud, ovu **pravnu prazninu iz ZFPPN, potrebno je nadomjestiti smislenim tumačenjem odredbe čl. 81. st. 3. tog Zakona**, a sve polazeći od svrhe predstečajne nagodbe propisane odredbom čl. 20. ZFPPN, a to je da se **dužniku koji je postao nelikvidan ili insolventan omogući financijsko restrukturiranje na temelju kojeg će postati likvidan i solventan, a vjerovnicima omogućće povoljniji uvjeti namirenja njihovih tražbina od uvjeta koje bi vjerovnik ostvario da je protiv dužnika pokrenut stečajni postupak.“**
- c. VSRH Rev-x 256/2018-3: „Dakle, pravilnom primjenom odredaba ovog Zakona, **te primjenom tumačenja po sličnosti i koherentnosti**, valjalo je zaključiti da vjerovnik koji pravovremeno nije svoje potraživanje prema dužniku prijavio niti je sudjelovao u postupku radi sklapanja predstečajne nagodbe nad dužnikom, protekom roka za prijavu potraživanja u tom postupku, **više ne može, ne samo pokrenuti, već niti nastaviti voditi parnični postupak za utvrđenje odnosno ostvarenje te tražbine nastale prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe**. Slijedom toga je pravilno sud drugog stupnja odbacio tužbu pozivom na shodnu primjenu odredbe čl. 81. st. 3. ZFPPN u svezi s odredbom čl. 282. st. 1. ZPP.“

14. Stoga, iako ZFPPN ne navodi izrijeком zabranu pokretanja stečajnog postupka, upravo

navedena sudska praksa ukazuje na svrhu provedenog postupka predstečajne nagodbe te na koji način vođenje postupaka radi naplate tražbina nastalih prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe, uključivo i pokretanje stečajnog postupka, derogira smisao i cilj istog.

15. U tom smislu, potrebno je pravnu prazninu iz ZFPPN nadomjestiti smislenim tumačenjem, pa primjenom tumačenja po sličnosti i koherentnosti, donijeti odluku da u ovom predmetu Prijedlog nije dopušten niti osnovan, te obzirom na stadij u kojem se postupak nalazi donijeti odluku kojom se Prijedlog odbija.
16. Pored navedenog, u identičnoj pravnoj stvari sudska praksa je zauzela sljedeći stav - TS Bjelovar, St-675/2020-11: „Kako postoji pravomoćno rješenje kojim se odobrava sklapanje predstečajne nagodbe između dužnika ALUFERIT GRAĐENJE d.o.o. i njegovih vjerovnika od 10.09.2013. godine, stoga sada B2 KAPITAL d.o.o. kao slijednik tada razlučnog vjerovnika Erste & Steiermarkische bank d.d. kojem je on ustupio svoja prava i koji je sada **podnio prijedlog za otvaranje stečaja nad dužnikom može se namirivati samo iz predmeta razlučnog prava, a ostali dio njegove tražbine prestaje po samom zakonu ...**“, ... „Dakle sada prijedlog predlagatelja B2 KAPITAL d.o.o. kao razlučnog vjerovnika za otvaranje stečaja nad dužnikom nije dopušten, obzirom da ne može postojati tražbina razlučnog vjerovnika koja je odvojena od razlučnog prava pa time B2 KAPITAL d.o.o. kao slijednik prava razlučnog vjerovnika Erste & Steiermarkische bank d.d. **odnosno kao razlučni vjerovnik ne zadovoljava uvjete iz čl.109.st.3.SZ-a zbog čega je riješeno kao u točki II izreke ovog rješenja.**“
17. Taj stav TS Bjelovar potvrdio je i VTSRH u odluci povodom žalbe pod poslovnim brojem PŽ-334/2022-3: „11. No međutim, budući da je vjerovnik B2 Kapital d.o.o., **svojim**

nedopuštenim prijedlogom za otvaranje stečajnog postupka dužniku prouzročio daljnje troškove postupka dužan ih je i nadoknaditi.“

18. Stoga, ispravnim tumačenjem odredbi ZFPPN-a te SZ-a, očit je zaključak da Predlagatelj radi Tražbine nije ovlašten podnijeti Prijedlog, kako iz razloga što nije ovlašten podnijeti prijedlog usmjeren na ostvarenje, naplate ili utvrđivanja Tražbine, izuzev u sklopu ovršnog postupka na nekretninama koji već vodi, tako i iz razloga što je Tražbinu ovlašten namirivati iz tih nekretnina do visine vrijednosti tih nekretnina, pa slijedom te zakonske posljedice pravomoćnog Rješenja PSN nije niti teoretski moguće ostvariti uvjet iz čl. 109. st. 3. SZ-a (dakle **nije moguća situacija da se Tražbina neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi razlučno pravo, obzirom da preko tog iznosa ex lege prestaje**), nužan da bi Predlagatelj kao razlučni vjerovnik bio ovlašten podnijeti Prijedlog.
19. Propustom da ispravno primjeni citirane zakonske odredbe, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo te donio nezakonitu odluku.

VISINA TRAZBINE

20. Dužnik je tijekom postupka osporio Tražbinu, kako u osnovi i njenom postojanju, tako i u visini, te na okolnost svojih navoda predložio nalaz i mišljenja sudskog vještaka Ljupka Omazića iz 2017. te dopune istog iz 2019., izrađenog u postupku koji se vodi pred naslovnim sudom pod poslovnim brojem P 909/2015, kojim je utvrđeno da je Predlagatelj sveukupno po osnovi Ugovora o kreditu broj 500894 isplatio iznos od 15.779.423,45HRK, a da je Dužnik po istom ukupno Predlagatelju uplatio 15.305.566,48HRK, pa čak i neovisno o tome što među strankama postoji spor oko prava koje treba primijeniti na navedeni ugovor

o kreditu, u navedenom postupku opisani iznosi kako ih je utvrdio vještak nisu bili sporni.

- 21.** U tom smislu Dužnik je osporio da Tražbina, kad bi i postojala, može iznositi onoliko koliko tvrdi Predlagatelj, te kao dokaz tome predložio nalaz i mišljenje sudskog vještaka Ljupka Omazića izrađenog unutar sudskog postupka pred naslovnim sudom P 909/2015, kao i priklop istog spisa, dok Predlagatelj nije niti na koji način osporio ispravnost sudskog vještaka Ljupka Omazića, već u točki III. podneska od 03.06.2020. samo naveo da će se visina Tražbine utvrditi tijekom prethodnog postupka financijskim vještačenjem.
- 22.** No predmet financijskog vještačenja određenog rješenjem od 12.03.2021. nije bila visina Tražbine, posljedično čemu nije niti utvrđivana tim vještačenjem, već je isključivo utvrđivano postojanje prezaduženosti. U vještačenju se na okolnost postojanja prezaduženosti nije utvrđivala visina Tražbine, već je vještak dao svoje mišljenje o knjigovodstvenoj poziciji Tražbine u poslovnim knjigama Dužnika, a koje je mišljenje Dužnik osporio.
- 23.** Nadalje, prvostupanjski sud nije u obrazloženju Rješenja niti na koji način cijenio predloženi dokaz Dužnika, nije naveo da li ga je prihvatio ili ne, a ako jest, da li ga je izveo, te o istom dokaznom prijedlogu, ali i o navodima Dužnika o visini Tražbine, u obrazloženju Rješenja ne daje nikakve razloge, čime je počinio apsolutno bitne povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 6. i 11. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022; dalje u tekstu: ZPP), primjenjive po čl. 10. SZ-a.
- 24.** Naime, ignoriranjem tih navoda Dužniku nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom, što osim apsolutno bitne povrede iz čl. 354. st. 2.

toč. 6. ZPP-a, predstavlja i povredu prava zajamčenih čl. 29. Ustava RH te čl. 6. Konvencije.

- 25.** Tim više, što iz točke 5. obrazloženja Rješenja, koja glasi: „5. Rješenjem od 28. veljače 2020. ovaj sud je pokrenuo prethodni postupak radi utvrđivanja pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom Feliciter d.o.o. s **obzirom da je predlagatelj Sberbank d.d. učinio vjerojatnim postojanje novčane tražbine prema dužniku**, postojanje razlučnog prava na njegovim nekretninama i **nemogućnost namirenja novčane tražbine iz vrijednosti tih nekretnina**, a u prethodnom postupku trebalo se je utvrditi postoji li prezaduženost kao stečajni razlog.“ proizlazi da je prvostupanjski sud uvjerenje o Tražbini stekao prije nego je izrađen nalaz i mišljenje u vezi prezaduženosti Dužnika, te bez da je cijenio navode i dokaze Dužnika (kako one istaknute prije 28.02.2020., tako i one istaknute kasnije) u odnosu na visinu iste. Time Rješenje nema razloga o odlučnim činjenicama – visini Tražbine, tj. o tim odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima Rješenja navodi o sadržaju isprava te samih isprava, što predstavlja apsolutno bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.
- 26.** Posljedično, sud je time propustio utvrditi točno i potpuno činjenično stanje, tj. visinu Tražbine, a koja je činjenica bitna za ispravnu primjenu čl. 109. st. 3. SZ-a (kada se ne bi primjenjivale odredbe ZFPPN opisane u prethodnom dijelu ove žalbe), tj. za procjenu vjerojatnosti hoće li Predlagatelj potpuno namiriti Tražbinu iz predmeta na koji se odnosi razlučno pravo.
- 27.** Slijedom navedenog, uzimajući u obzir da je prvostupanjski sud vjerojatnost postojanja Tražbine i njenu visinu (a **visina je odlučna činjenica u prijedlozima za otvaranje**

stečajnog postupka po čl. 109. st. 3. SZ-a) procjenjivao samo na temelju isprava priloženih uz Prijedlog, kao i da nije uzeo u obzir Dužnikove navode i dokaze, niti se o istima raspravljalo u postupku, sud je postupio suprotno stajalištu USRH izraženom u odluci U-III/4963/2008, i to:

- a. „Ustavni sud primjećuje da bi suprotno tumačenje dovelo do **vođenja stečajnog postupka na temelju neprovjerenih činjenica jer, s jedne strane aktivna legitimacija ne bi bila nedvojbeno utvrđena, a s druge strane visoki troškovi neopravdano pokrenutog stečajnog postupka bili bi suprotni načelu ekonomičnosti vođenja takvog postupka.**

Primjenjujući navedeno pravilo na konkretan slučaj, Ustavni sud utvrđuje da **dužniku (podnositelju), suprotno obvezi utvrđivanja potpunog činjeničnog stanja, nije omogućeno očitovanje o vjerovnikovim tvrdnjama.**

Imajući u vidu, uz ostalo, i načelna stajališta VTS-a o tome koje sastavnice čine pojam "vjerojatnost postojanja tražbine", Ustavni sud napominje da poštivanje navedenih sastavnica nije razvidno iz obrazloženja osporenog rješenja Trgovačkog suda u Splitu. Naime, **u obrazloženju rješenja suda prvog stupnja u potpunosti su izostali razlozi kojima se taj sud vodio kod odlučivanja o vjerojatnosti vjerovnikove tražbine, tako da se ti razlozi ne mogu ispitati ni s pravnog niti s ustavnopravnog stajališta.**“

- b. „Prof. dr. sc. J. G., Katedra za građansko procesno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, svoje

pravno mišljenje o predmetu obrazlaže, pored ostalog, sljedećim stajalištima: *Istražno i oficijozno načelo u stečajnom postupku mnogo je naglašenije no u parničnom postupku. (...) Aktivna legitimacija vjerovnika, dakle, **vjerojatnost postojanja njegove tražbine, sasvim sigurno se može okvalificirati kao činjenica koja je od važnosti za stečajni postupak, jer od toga ovisi ne samo donošenje rješenja o pokretanju prethodnog postupka u kojem će se utvrđivati postojanje stečajnog razloga, već i donošenje rješenja o otvaranju stečajnog postupka.** (...)* Treba jasno istaknuti da bez valjane aktivne legitimacije i postojanja stečajnog razloga **u trenutku donošenja odluke o otvaranju stečajnog postupka nema zakonske osnove za otvaranje stečajnog postupka.** (...)“

- c. „12. Prof. dr. sc. S. P., Katedra za trgovačko pravo i pravo društava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, svoje pravno mišljenje o predmetu obrazlaže, pored ostalog, sljedećim stajalištima:

Pritom je za postupak povodom ustavne tužbe ključno pitanje vjerojatnosti postojanja tražbine, kao što, po mome sudu ispravno, to navodi i podnositelj ustavne tužbe Činjenica jest da je u drugom, ranijem sudskom postupku nedvojbeno utvrđeno da tražbina RH kao (navodnog) vjerovnika ne postoji. To, uostalom, potvrđuje i sam (navodni) vjerovnik (str. 6. prvi odlomak ustavne tužbe), no unatoč tome podnosi prijedlog za otvaranje stečajnog

postupka. (...) **Drugim riječima, to znači da svatko onaj tko smatra da ima tražbinu može učiniti da dođe do otvaranja stečajnog postupka, makar takve tražbine nema. U konkretnom slučaju, jasno je da tražbine RH prema dužniku nema (jer je tako utvrđeno ranije u sudskom postupku). Unatoč tome, dužniku nije omogućeno da prigovori tvrdnjama vjerovnika i da pridonese dokaze da tražbina vjerovnika ne postoji.**

VRIJEDNOST DUŽNIKOVIH NEKRETNINA

- 28.** Kako se u ovom postupku radi o prijedlogu iz čl. 109. st. 3. SZ-a, tako je jedan od preduvjeta procjene postoji li aktivna legitimacija Predlagatelja tržišna vrijednost predmeta na koji se odnosi razlučno pravo, u ovom slučaju nekretnina. Također, isto je potrebno utvrditi i radi ocjene postoji li stečajni razlog prezaduženosti.
- 29.** Predlagatelj je uz Prijedlog, na okolnost vrijednosti nekretnina, priložio zaključak Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Ovr-2372/15 /ranije Ovr-2171/13/ od 20. srpnja 2017. kojim se, za potrebe tog ovršnog postupka, vrijednost tih nekretnina utvrđuje u ukupnom iznosu od 3.552.186,40 kn, i to prema nalazu i mišljenju građevinske vještakinje dipl. ing. građ. Štefice Plenković od 12. rujna 2014. (sačinjenom osam godina prije odlučivanja o otvaranju stečajnog postupka), koji nalaz i mišljenje Predlagatelj nije dostavio u sudski spis.
- 30.** Dužnik je tijekom postupka istaknuo da taj podatak ne odgovara stvarnoj tržišnoj vrijednosti predmetnih nekretnina, te da istu treba utvrditi putem sudskog vještaka.
- 31.** Predlagatelj je u svrhu utvrđenja tržišne vrijednosti nekretnina dostavio dokument koji

se samo poziva na nalaz i mišljenje izrađeno osam godina prije donošenja odluke o otvaranju stečajnog postupka, a pri tom čak taj nalaz i mišljenje nije dostavio u spis, dakle uvid i nalaz i mišljenje iz 2014. godine nije imao čak niti sud, a kamoli Dužnik.

- 32.** Dužnik je osporio da je time i na taj način Predlagatelj učinio vjerojatnim da Tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, te je naveo da je u ovom postupku potrebno putem sudskog vještaka utvrditi stvarnu tržišnu vrijednost nekretnina.
- 33.** Suprotno navodima Dužnika, sud nije utvrđivao stvarnu tržišnu vrijednost nekretnina u trenutku provođenja prethodnog postupka, iako se bez te činjenice ne može utvrditi niti postojanje pretpostavke za podnošenje prijedloga iz čl. 109. st. 3. SZ-a niti postojanje stečajnog razloga prezaduženosti, već je uzeo da je iznos naznačen u nalazu i mišljenju sastavljenom prije osam godina, na temelju podataka od prije osam godina, bez da je nalaz i mišljenje dobio na uvid, relevantan podatak za donošenje odluke o tome hoće li se ili neće otvoriti stečaj nad Dužnikom u 2022. godini.
- 34.** Unatoč činjenici da iz točke 5. obrazloženja Rješenja proizlazi da je sud stav o vrijednosti nekretnina utemeljio isključivo na nalazu i mišljenju sastavljenom prije osam godina, bez da je nalaz i mišljenje dobio na uvid, te bez da je na tu okolnost cijenio bilo koje druge navode i bez da je, makar i *ex offio* (što je bio dužan), izvodio potrebne dokaze – a jedino podesno dokazno sredstvo za utvrđivanje te činjenice je vještačenje po vještaku odgovarajuće (građevinske) struke - sud je na ročištu 05.09.2022. vještaku financijske struke postavio pitanje na koje je Dužnik upirao tijekom postupka, tj.: „*Na daljnji upit suda može li se očitovati prema svojim stručnim znanjima, a s obzirom da su nekretnine dužnika na*

kojima predlagatelj ima založna prava, prema stanju ovršnog spisa OGS-a, Ovr-2372/15, posljednji puta procjenjivane u 2014., koliko je do današnjeg dana porasla vrijednost tih nekretnina, s obzirom da se radi o stanovima, njih ukupno 7, u k.o. Sesevski Kraljevec?"

35. Sudski vještak je na to pitanje odgovorio da nije građevinske struke tako da **ne može dati točnu procjenu vrijednosti tih nekretnina**, kao i da podatak koji Dužnik vodi u poslovnim knjigama kao vrijednost istih predstavlja **trošak građenja, a ne njihovu tržišnu vrijednost**. To je točno, jer se na taj način vode poslovne knjige, dok se tržišna vrijednost ne utvrđuje uvidom u poslovne knjige, kako je vještak i potvrdio.

36. Navod vještaka kako smatra da se do današnjeg dana tržišna vrijednost tih nekretnina nije mogla udvostručiti je laička procjena te nije relevantna za utvrđivanje stvarne tržišne vrijednosti nekretnina u sudskom postupku, već je to zadatak vještaka građevinske struke. Tim više, što vještak, kako je i sam naveo na ročištu 05.09.2022., nije upoznat sa stanjem dovršenosti stanova, a sve jer se to ne vidi iz poslovnih knjiga te zato jer to nije utvrđivao, iako je, da bi procijenio postojanje prezaduženosti morao uzeti u obzir stvarnu tržišnu vrijednost nekretnina (ne knjigovodstveni trošak građenja, tj. zaliha), kao imovine Dužnika, i to u razdoblju za koje je vršio procjenu postoji li prezaduženost, a ako to obzirom na pomanjkanje stručnih znanja nije mogao utvrditi, tada je bio dužan o tome obavijestiti sud i zatražiti da se prije nego on da svoje mišljenje o prezaduženosti izradi stručna procjena tržišne vrijednosti nekretnina.

37. Zato je u ovom predmetu bilo potrebno provesti vještačenje vrijednosti nekretnina po vještaku građevinske struke, i to u vrijeme odlučivanja o osnovanosti prijedloga za

otvaranje stečaja, u kojem slučaju ne bi postojale nepoznanice u vidu jesu li stanovi dovršeni ili ne, svi ili samo neki i sl., te se ne bi laički zaključci uzimali kao podesna dokazna sredstva u odnosu na ključne činjenice.

38. Iz točke 36. obrazloženja Rješenja: „Kada bi se zauzelo stajalište da obveza povrata kredita predlagatelju ne mora odgovarati knjigovodstveno vrijednosti nekretnina opterećenima razlučnim pravom radi osiguranja povrata tog kredita, **tada bi trebalo uzeti u obzir stvarnu visinu tražbine predlagatelja** prema dužniku, a koja je veća od iznosa kojeg je dužnik knjižio u svojim poslovnim knjigama (dakle, veća je od 9.397.601,61 kn) **te stvarnu tržišnu vrijednost nekretnina opterećenih razlučnim pravom**, a koja je manja od vrijednosti zaliha koje u poslovnim knjigama predstavljaju "vrijednost" tih nekretnina (iz zaključka Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Ovr-2372/15 /ranije Ovr-2171/13/ od 20. srpnja 2017. proizlazi da je vrijednost svih tih nekretnina utvrđena u ukupnom iznosu od 3.552.186,40 kn, prema nalazu i mišljenju građevinske vještakinje dipl. ing. građ. Štefice Plenković od 12. rujna 2014. pa sve i **kada bi se ocijenilo da se je do dana vrijednost tih nekretnina udvostručila**, a što nije, unatoč značajnom povećanju cijena nekretnina na tržištu, radilo bi se o vrijednosti od 7.104.372,80 kn), iz čega **bi ponovno proizlazilo da je imovina dužnika manja od njegovih obveza, dakle, da je isti prezadužen.**“ proizlazi svijest prvostupanjskog suda da u postupku nije utvrđena stvarna visina Tražbine, niti stvarna tržišna vrijednost nekretnina, te se očituje pogrešan stav suda da stvarna visina Tražbine i stvarna tržišna vrijednost nekretnina nisu bitne činjenice za donošenje odluke u ovom predmetu, jer bi ionako Dužnik bio prezadužen.

- 39.** Taj je pravni stav pogrešan, jer ne samo da ocjena prezaduženosti moguće ne bi bila ista (moguće je da stvarna tržišna vrijednost nekretnina premašuje visinu svih obveza Dužnika), već je to izrazito bitna činjenica u kontekstu ocjene postoji li pravo Predlagatelja da predlaže otvaranje stečaja na temelju čl. 109. st. 3. SZ-a.
- 40.** Ignoriranje potrebe da se u ovom postupku utvrdi stvarna tržišna vrijednost Dužnikovih nekretnina, dovelo je do toga da nije točno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, posljedično čemu je došlo do povrede citiranih odredbi materijalnog prava, a time su počinjene i apsolutno bitne povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a jer je sud, kao i po pitanju visine Tražbine, ignorirao navode Dužnika o potrebi provođenja vještačenja u ovom postupku, čime mu nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom što predstavlja i povrede prava zajamčenih čl. 29. Ustava RH te čl. 6. Konvencije.
- 41.** Također, pozivanje suda u obrazloženju Rješenja na nalaz i mišljenje građevinske vještakinje dipl. ing. građ. Štefice Plenković od 12. rujna 2014., kao dokaz koji se ne nalazi u sudskom spisu, predstavlja apsolutno bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

STEČAJNI RAZLOZI

PREZADUŽENOST

- 42.** Sudski vještak u ovom postupku je utvrdio da u odnosu na Dužnika postoji prezaduženost, smatrajući da je imovina Dužnika manja od postojećih obveza.
- 43.** Dužnik je tijekom postupka osporio ispravnost takvog zaključka, i to zbog:
- a. pogrešnog utvrđenja da u odnosu na Dužnikovo potraživanje prema Predlagatelju, a povodom kojeg se vodi spor pred naslovnim sudom pod poslovnim brojem P 909/2015, prema

- Hrvatskim standardima financijskog izvještavanja (HSFI) nisu zadovoljeni uvjeti za njegovo priznavanje,
- b. pogrešnog utvrđenja da iznos od 9.397.601,61HRK, koji se u poslovnim knjigama Dužnika vodi kao odgođeno priznavanje prihoda, predstavlja kratkoročnu obvezu Dužnika, tj. propuštanja utvrđenja računovodstvenih i pravnih učinaka pravomoćnog rješenja o odobravanju sklapanja predstečajne nagodbe nad Dužnikom u odnosu na tu stavku,
 - c. propuštanja utvrđenja računovodstvenih i pravnih učinaka pravomoćnog rješenja o odobravanju sklapanja predstečajne nagodbe u odnosu na sve nedospjele obveze Dužnika te ispravnu primjenu čl. 7. st. 2. toč. 1. Stečajnog zakona (kojom je predviđeno da se odredba o prezaduženosti, kad bi i postojala, neće primijeniti ako se prema okolnostima slučaja - pravomoćno rješenje o odobravanju sklapanja predstečajne nagodbe nad Dužnikom - osnovano može pretpostaviti da će Dužnik nastavljanjem poslovanja uredno ispunjavati svoje obveze po dospijeću),
 - d. činjenice da se vrijednost Dužnikove imovine nije utvrđivala putem sudskog vještaka kako bi se dobila stvarna tržišna vrijednost iste,
- 44.** U odnosu na prigovore Dužnika navedene u točkama žalbe 43.b i 43.c, vještak se očitovao usmeno na ročištu 05.09.2022., no niti na ročištu nije otklonio manjkavosti iz svog nalaza i mišljenja, dok se na prigovore iz točki 43.a i 43.d uopće nije očitovao, čime se o tim prigovorima Dužnika uopće nije raspravljao, što

predstavlja bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a.

- 45.** Naime, činjenica je da je potraživanje Dužnika prema Predlagatelju, osim što je predmet spora koji još nije završen (nalazi se u fazi prijedloga za dopuštenje revizije), **utvrđeno** u postupku predstečajne nagodbe nad Dužnikom, kako revizorskim izvješćem neovisnog revizora mr. spec. oec. Ivana Salaja, tako i rješenjem Financijske agencije, kao voditelja postupka.
- 46.** Kako je točkom 11.21. HSFI predviđeno – „*Potraživanja se priznaju kao imovina kad ona udovoljavaju definiciji imovine.*“, a potraživanje Dužnika prema Sberbank d.d. udovoljava definiciji imovine prema točki 11.3. HSFI – „*Imovina – resurs koji kontrolira poduzetnik kao rezultat prošlih događaja i od kojeg se očekuje priljev budućih ekonomskih koristi kod poduzetnika.*“, nedvojbeno je Dužnik bio ovlašten i dužan prema HSFI to potraživanje iskazati u svojim poslovnim knjigama, a vještak niti na ročištu nije objasnio zašto smatra da se, unatoč javnim ispravama iz čl. 230. ZPP-a (revizorsko izvješće i rješenje FINA-e) koje potvrđuju postojanje tog potraživanja, isto ne može knjižiti kao imovina.
- 47.** Sud u točki 29. obrazloženja Rješenja navodi da je vještak pravilno postupio kad u potraživanja Dužnika, dakle, njegovu imovinu, nije ubrojio i navodno potraživanje Dužnika prema predlagatelju u iznosu od 15.121.057,94 kn u pogledu naplate kojeg je dužnik protiv predlagatelja vodio postupak pred ovim sudom pod brojem P-909/15, a za koji je, uvidom u informacijski sustav e-Spis utvrđeno da je okončan donošenjem presude od 23. siječnja 2020., kojom su odbijeni svi tužbeni zahtjevi dužnika pa tako i onaj za isplatu navedenog iznosa te je navedena presuda postala pravomoćna 15. veljače 2022., no pri tom nije uzeo u obzir činjenicu da je predmet pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske povodom

prijedloga radi dopuštenja revizije, te niti na koji način nije cijenio navode Dužnika da je potraživanje prema Predlagatelju **utvrđeno** u postupku predstečajne nagodbe nad Dužnikom, kako revizorskim izvješćem neovisnog revizora mr. spec. oec. Ivana Salaja, tako i rješenjem Financijske agencije, nije u odnosu na iste dao bilo kakve razloge, a niti je odlučio o prijedlogu Dužnika za priklopom spisa P-909/2015, a što da je učinio bi imao potpuni uvid u stanje tog predmeta, za razliku od onog vidljivog u informacijskom sustavu e-Spis.

- 48.** Također, vještak nije otklonio niti primjedbu da se obveze prema Predlagatelju ne trebaju knjižiti kao kratkoročne obveze niti je dao bilo kakvo pojašnjenje zašto nije u odnosu na tu stavku uzeo u obzir pravne posljedice predstečajne nagodbe nad Dužnikom, obzirom da se Tražbina sukladno pravnim posljedicama Rješenja PSN može namirivati samo iz predmetnih nekretnina, pa ne može opterećivati imovinu Dužnika preko vrijednosti nekretnina, a sve kako je Dužnik detaljno obrazlagao u očitovanjima na nalaz i mišljenje vještaka.
- 49.** Iz točke 32. obrazloženja Rješenja nije jasan kakav je stav suda u odnosu na stav Dužnika da Tražbina (kolika god ona bila) ne tereti Dužnikovu cjelokupnu imovinu, već samo vrijednost nekretnina na kojima je upisano pravo zalogu, pa ako to jest i stav suda tada ga treba jasno izreći i posljedično tome i primijeniti na konkretni predmet, dok bi se iz pozivanja na ukinuto rješenje prvostupanjskog suda od 27.10.2020. kojim je Prijedlog odbačen, i to iz razloga koje je Dužnik isticao tijekom postupka i u ovoj žalbi ističe Žalitelj, moglo zaključiti da sud ostaje kod prvotnog stava, ali donosi suprotnu odluku. Ako je tome tako, time sud čini povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.
- 50.** Zatim, i u ovom dijelu se očituje pogreška suda u propustu da naloži i građevinsko vještačenje

predmetnih nekretnina, uz određeno financijsko, jer bi jedino tada sudski vještak za financije, kada bi dobio podatak o stvarnoj tržišnoj vrijednosti nekretnina, mogao usporediti vrijednost nekretnina s visinom Tražbine, pa ako bi postojala razlika u plus tu razliku usporediti s preostalim obvezama Dužnika, te na taj način stvarno utvrditi je li imovina Dužnika manja od postojećih obveza.

51. Tako da se, čak i kad bi sudski vještak bio u pravu da se potraživanje Dužnika prema Predlagatelju prema HSFI-a ne može voditi kao imovina, niti tada, bez podatka o stvarnoj tržišnoj vrijednosti nekretnina, ne može utvrditi je li imovina Dužnika manja od postojećih obveza.
52. U odnosu na primjedbu Dužnika vezanu za ispravnu primjenu čl. 7. st. 2. toč. 1. SZ-a, vještak se nije očitovao.
53. Naime, čl. 7. st. 2. toč. 1. SZ-a je predviđeno da se odredba o prezaduženosti, kad bi i postojala, **neće** primijeniti ako se prema okolnostima slučaja – u ovom slučaju pravomoćno Rješenje PSN – osnovano može pretpostaviti da će Dužnik nastavljanjem poslovanja uredno ispunjavati svoje obveze po dospeljeću.
54. Rješenje PSN predstavlja javnu ispravu po čl. 230. ZPP-a te dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje, a to je da će Dužnik sve svoje obveze nastavljanjem poslovanja uredno ispunjavati svoje obveze po dospeljeću, kako je predviđeno financijskim i operativnim planom restrukturiranja kao sastavnim dijelovima Rješenja PSN.
55. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud, čak i kad bi uzeo da:
- a. se Dužnikova tražbina prema Predlagatelju ne može knjižiti kao imovina
 - b. vrijednost nekretnina Dužnika ne premašuje visinu Tražbine

- c. nedospjele obveze Dužnika iz predstečajne nagodbe (a jedino takve obveze Dužnika postoje) premašuju vrijednost imovine Dužnika

primjenom čl. 7. st. 2. toč. 1. SZ-a bio je dužan, obzirom na **Rješenje PSN kao javne isprave koju nitko ni ne spori**, u ovom slučaju ne primijeniti način utvrđivanja prezaduženosti iz čl. 7. st. 1. SZ-a.

56. Tom je odredbom zakonodavac prilično jednostavnoj, često životno i poslovno upitnoj definiciji prezaduženosti iz čl. 7. st. 1. SZ-a, dao potrebnu alternativu, koju bi sudski vještak financijske struke morao znati razumjeti i uzeti u obzir pri ocjeni prezaduženosti, jer puko zbrajanje i oduzimanje bez razumijevanja i pravnih pravila nije vještačenje, a ako bi to propustio učiniti vještak, kao u ovom slučaju, korekciju bi trebao izvršiti sud.
57. Točkom 13. obrazloženja Rješenja, sud samo citira odredbu čl. 7. st. 2. toč. 1. SZ-a, no niti jednom riječju ne spominje treba li ju ili ne primijeniti, a ako ne zašto ne.
58. Time sud opetovano ne daje nikakve razloge za navode Dužnika, i čini povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 6. i 11. ZPP-a, kao i povrede prava zajamčenih čl. 29. Ustava RH te čl. 6. Konvencije.
59. Pored svega izloženog u odnosu na provedeno financijsko vještačenje, pored svih opisanih manjkavosti i propusta, predmetno financijsko vještačenje, odnosno dano mišljenje ne može biti temelj za otvaranje stečajnog postupka.
60. Naime, financijski vještak je u svom mišljenju naveo: „U razdoblju od **13.06.2019. godine do 28.02.2021. godine** obveze društva bile su veće od imovine društva, tj. društvo je bilo prezaduženo.“, koje mišljenje, kad bi i bilo ispravno, obzirom na vremensko razdoblje za koje je dano, ne može biti temelj za otvaranje stečajnog postupka, obzirom da stečajni razlog

mora postojati u vrijeme otvaranja stečajnog postupka (06.09.2022. godine).

61. Kako je u ovom predmetu stečaj otvoren na temelju stečajnog razloga koji je navodno postojao **18 mjeseci** prije donošenja Rješenja, takvo Rješenje je utemeljeno na nepotpuno i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, sve da je Dužnik uistinu u razdoblju od 13.06.2019. godine do 28.02.2021. godine bio prezadužen.
62. O tome govori i VTSRH PŽ-7681/2018-2: „**Stečajni razlog mora postojati u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, pa u situaciji kada prvostupanjski sud ne utvrdi činjenicu je li dužnik bio nesposoban za plaćanje u vrijeme kad je donio pobijano rješenje, nego je otvorio stečajni postupak na temelju stečajnog razloga koji je postojao sedam mjeseci prije donošenja rješenja kojim je otvoren stečaj, takvo rješenje je utemeljeno na nepotpuno i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.**“
63. Stoga je u odnosu na utvrđivanje prezaduženosti sud nepotpuno i pogrešno utvrdio činjenično stanje te pogrešno primijenio materijalno pravo.

NESPOSOBNOST ZA PLAĆANJE

64. U ovom predmetu postupak je pokrenut povodom Prijedloga, i to radi postojanja stečajnog razloga prezaduženosti.
65. Stečajni postupak se pokreće na prijedlog ovlaštene osobe, u ovom slučaju vjerovnika.
66. Prijedlogom, niti kojim drugim podneskom u postupku, Predlagatelj nije predložio da se utvrdi postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, već samo postojanje stečajnog razloga prezaduženosti te se sve do donošenja Rješenja raspravljalo isključivo o prezaduženosti.
67. Također, čl. 109. st. 2. SZ-a predviđeno je da vjerovnik je ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako učini

vjerojatnim postojanje svoje tražbine i stečajnoga razloga.

68. Posljedično navedenom, samo ovlašteni predlagatelj može podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.
69. Zatim, samo je ovlašteni predlagatelj ovlašten učiniti vjerojatnim postojanje stečajnoga razloga, što kao minimum podrazumijeva navođenje postojanja stečajnoga razloga.
70. U ovom predmetu Predlagatelj nikada nije spomenuo postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje niti ga je učinio vjerojatnim, što znači da je sud proširio predmet odlučivanja u ovom postupku mimo i neovisno o Prijedlogu Predlagatelja, iako ovlast za takvo što ne proizlazi iz zakona.
71. Čl. 11. st. 3. SZ-a ne daje takve ovlasti sudu, tj. ne daje ovlasti sudu da disponira sa zahtjevima Predlagatelja i njihovim sadržajem, već daje ovlast i dužnost sudu da unutar postavljenog zahtjeva/prijedloga po službenoj dužnosti utvrđuje sve činjenice koje su važne za stečajni postupak te da radi toga izvodi sve potrebne dokaze. To ne znači da može mijenjati, dopunjavati i na druge načine upravljati za zahtjevima predlagatelja, pa će *ex offio* postupanje biti dozvoljeno samo ako se to čini u granicama zahtjeva.
72. Nadalje, na ročištu 05.09.2022. sud je nazočne stranke obavijestio da je uvidom u Očevidnik FINA-e utvrdio da su dužnikovi računi u blokadi od 6. svibnja 2022. te utvrdio da postoji presumpcija nesposobnosti za plaćanje, u smislu odredbe čl. 2. st. 1. SZ-a.
73. Odredba čl. 2. st. 1. SZ-a se odnosi na predstečajni postupak pa nije jasno u kojem je kontekstu navedena.
74. Niti nakon te obavijesti Dužnik nije imao informacije da se o tom stečajnom razlogu raspravlja, niti da će se raspravljati, a sve kako do tada nije zaprimio nikakav prijedlog Predlagatelja u tome smislu, već je sud prešao

na saslušanje vještaka na okolnost prezaduženosti.

- 75.** Po saslušanju vještaka sud je naveo da će daljnju odluku donijeti pisano, no niti tada nije na bilo koji način navedeno da se rasprava u ovom predmetu proširuje na nesposobnost za plaćanje, niti je u tom trenutku na ročištu Predlagatelj dao takav prijedlog.
- 76.** Pored činjenice da je sud samoinicijativno izvršio uvid u Očevidnik FINA-e, Dužniku nije dao na uvid bilo kakav dokument koji bi potvrđivao navode koje je sud iznio na ročištu 05.09.2022., niti je na bilo koji način osigurao Dužniku da, nakon što mu omogući uvid u podatke koje sud je iznio na ročištu, iznese svoje očitovanje, izloži navode i prijedloge na tu novu okolnost.
- 77.** Nadalje, sud, nakon što je od FINA-e pribavio službenu potvrdu o nesposobnosti za plaćanje sukladno odredbama čl. 4. i 6. st. 2. SZ-a (Žalitelj samo može iz točke 38. obrazloženja Rješenja zaključiti da je sud potvrdu dobio, jer Dužniku sud nije ništa dostavio), bez da je Dužniku dao bio kakvu mogućnost da se očituje na takav dokument, isti dan donosi Rješenje.
- 78.** Time ne samo da je sud prekoračio svoje ovlasti, već je donošenjem Rješenja na temelju isprave koju nije dostavio Dužniku, počinio grubu povredu parničnog postupka iz 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a (ako kojoj stranci nezakonitim

postupanjem, a **osobito propuštanjem dostave**, nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom) te čl. 29. Ustava RH i čl. 6. Konvencije, tj. u potpunosti je Dužnika onemogućio u raspravljanju pred sudom, onemogućio mu je pristup sudu i pravično suđenje, te je prekoračio zahtjev koji je postavio Predlagatelj – da se nad Dužnikom otvori stečajni postupak radi stečajnog razloga prezaduženosti, čime je počinio i povredu parničnog postupka iz 354. st. 2. toč. 12. ZPP-a.

- 79.** Također, time je sud povrijedio i odredbu čl. 5. st. 4. ZPP-a koja glasi: „*Sud ne može svoju odluku utemeljiti na pravnoj osnovi koja je bitno različita od one o kojoj se u postupku raspravljalo i koju savjesna i brižljiva stranka nije mogla razumno predvidjeti.*“
- 80.** Dakle, sud je neovlašteno proširio/dopunio zahtjev Predlagatelja, Dužniku nije omogućio da dobije uvid u isprave na temelju kojih je donio Rješenje, donio ga je bez da je Dužniku omogućio da se na isprave očituje te da iznese navode i prijedloge, te je nakon više od tri godine vođenja postupka po jednoj pravnoj osnovi (kako ju je definirao Predlagatelj), u manje od 24 sata, bez sudjelovanja Dužnika u raspravljanju, svoju odluku utemeljio na pravnoj osnovi koja je bitno različita od one koju je predložio Predlagatelj i o kojoj se u postupku raspravljalo.

ZAKLJUČNO

- 81.** Da bi se Prijedlogu moglo udovoljiti, moraju se kumulativno ostvariti zakonom predviđene pretpostavke, a u ovom slučaju nisu ostvarene:
- Ovlast Predlagatelja da radi Tražbine podnosi prijedlog za stečajni postupak, uzevši u obzir odredbe ZFPPN, pri čemu pravne posljedice Rješenja PSN zabranjuju Predlagatelju da radi Tražbine općenito pokreće postupak radi otvaranja stečaja, a posebice na temelju čl. 109. st. 3, SZ-a, obzirom da se Tražbina preko vrijednosti nekretnina ne može naplaćivati pa se uvjet iz čl. 109. st. 3. SZ-a ne može ostvariti

- b. Bez sumnje utvrditi visinu Tražbine, kao i tržišnu vrijednost nekretnina, sve na dan otvaranja stečajnog postupka, kako bi se utvrdilo hoće li se Tražbina moći namiriti izvan stečajnog postupka, uzevši u obzir odredbu čl. 109. st. 3. SZ-a
- c. Postojanje prezaduženosti na dan otvaranja stečajnog postupka, pogotovo imajući u vidu da se vrijednost imovine Dužnika, u ovom slučaju nekretnina, ne može utvrditi na temelju podataka od prije 8 godina, već na temelju podataka u trenutku otvaranja stečajnog postupka
- pa ako sve ili barem jedna od pretpostavki ne postoji ili nije utvrđena, Prijedlogu se nije smjelo udovoljiti, tj. valjalo ga je odbiti.
- 82.** Uzevši sve izneseno u obzir, pored činjenice da je Prijedlog nedopušten i neosnovan, očito je i da je usmjeren isključivo na prestanak postojanja Dužnika bez prave namjere da se namire vjerovnici, jer se ovako svi vjerovnici iz predstečajne nagodbe neće namiriti, a Predlagatelj u istom opsegu kao i da stečaj nije otvoren, a to nije smisao koji je zakonodavac predvidio za stečajni postupak.
- 83.** Tim više je potrebno Dužniku pružiti zaštitu kroz žalbeni postupak, te na temelju striktnje primjene zakona kako je predloženo u ovoj žalbi, osigurati pravedan i svrhovit ishod postupka, a to je odbijanje Prijedloga kao neosnovanog te nastavak redovnog poslovanja Dužnika, a ne njegov prestanak postojanja koje jedino odgovara Predlagatelju, ali zbog razloga koji nemaju veze s ciljem i svrhom stečajnog postupka.
- 84.** Kako je u ovom predmetu prvostupanjska odluka već jednom ukinuta i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, predlaže se drugostupanjskom sudu da prihvati ovu žalbu iz razloga navedenih u istoj te onih na koje pazi po službenoj dužnosti te preinači Rješenje na način da odbije Prijedlog kao neosnovan, te da naloži Predlagatelju da isplati Dužniku i Žalitelju, kao solidarnim vjerovnicima, troškove postupka kako su zatraženi troškovnikom predanim na ročištu dana 05.09.2022., kao i da naloži Predlagatelju da isplati Žalitelju troškove kako su zatraženi ovom žalbom, i to sastav žalbe po Tbr. 14.3. OT-a u iznosu od 103.775,00 HRK uvećano za iznos PDV-a od 25.943,75 HRK, te sudske pristojbe po Tbr. 24.3. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi u iznosu od 1.000,00 HRK, sveukupno **130.718,75 HRK**.
- 85.** U odnosu na troškove postupka, čl. 128. st. 7. SZ-a navodi se da će u rješenju o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka sud odrediti tko je dužan naknaditi troškove postupka, dok se odredbom čl. 20. SZ-a navodi da stečajnom postupku svaki vjerovnik snosi svoje troškove postupka.
- 86.** Slijedom navedenog, budući da je Predlagatelj svojim nedopuštenim Prijedlogom prouzrokovao nastanak opisanih troškova, a uzevši u obzir:
- da je u točki III. Prijedloga za otvaranje stečajnog postupka Predlagatelj naznačio svoju navodnu tražbinu prema Dužniku u ukupnom iznosu 14.007.187,05 HRK, što u smislu odredbi ZPP-a te OT-a predstavlja vrijednost predmeta spora u ovom predmetu;
 - da je Predlagatelj znao da je nad Dužnikom proveden postupak predstečajne nagodbe te da isti nije Dužnikov vjerovnik u smislu odredbi SZ-a te da Dužnik nije prezadužen, što samo po sebi dovodi do obveze snalažanja troškova postupka i po načelu krivnje po čl. 156. st. 1. ZPP-a;
 - da je Dužnik podnescima od 05.02.2020. i 23.02.2020. koji sadrže činjenične navode ili obrazložene prijedloge, iznio navode i dokaze koje Predlagatelj nije predočio naslovnom sudu;
 - da je, uslijed činjenice da rješenjem o odbacivanju Prijedloga nije odlučeno o prethodno zatraženim troškovima postupka, Dužnik podneskom od 04.11.2020. iznio činjenične navode radi usvajanja obrazloženog prijedloga, tj. donošenja dopunskog rješenja;

- e. da je Dužnik uslijed odbijanja prvostupanjskog suda da mu dosudi troškove postupka, protivno praksi VTSRH, 17.11.2020. izjavio žalbu na tu odluku, činjenica da o istoj nije odlučeno ne umanjuje nužnost njena podnošenje radi zaštite interesa Dužnika;
 - f. da je Dužnik po pozivu suda 26.11.2020. podnio odgovor na žalbu Predlagatelja, a drugostupanjski sud je dužan uzeti u obzir navode iz odgovora na žalbu te se na iste očitovati (VSRH Rev 2289/1995-2);
 - g. da su podnesci od 28.06.2021. i 21.12.2021. dani kao očitovanje na nalaz i mišljenje vještaka te prijedlog Predlagatelja za određivanje privremenih mjera, koje je sud odbio rješenjem 05.09.2022., te su time bili nužni radi zaštite interesa Dužnika;
 - h. da je pristup na ročišta 24.02.2021. i 05.09.2022. uslijedio po pozivu suda te bio nužan za zastupanje interesa Dužnika;
 - i. da su sve radnje bile potrebne za svrhovito vođenje postupka i da su sve predviđene Tbr. 14. i 15. OT;
 - j. da je VTSRH u ranije spomenutoj odluci PŽ-334/2022-3 u identičnom predmetu naložio Predlagatelju da nadoknadi troškove postupka: „11. No međutim, budući da je vjerovnik B2 Kapital d.o.o., svojim nedopuštenim prijedlogom za otvaranje stečajnog postupka **dužniku prouzročio daljnje troškove postupka dužan ih je i nadoknaditi.**“;
 - k. da je o tome stav zauzeo i Europski sud za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP), u predmetu Stankiewicz protiv Poljske, br. 46917/99, 6. travnja 2006., §§ 60, 75, u kojem je predmetu ESLJP zauzeo stav da pitanja povezana s utvrđivanjem prava na naknadu parničnih troškova jesu od značaja za procjenu je li postupak u građanskom predmetu udovoljavao zahtjevima iz čl. 6. Konvencije, kao i da propuštanje nacionalnog suda da bez opravdanog razloga iste dosudi stranci koja je uspjela u sporu predstavlja povredu čl. 6. Konvencije;
- u skladu s navedenim odredbama SZ-a te u skladu s čl. 154. st. 1., čl. 155. st. 1. i čl. 156. st. 1. ZPP-a, Predlagatelj je dužan nadoknaditi Dužniku i Žalitelju zatražene troškove.

Prilozi:

- 1. Punomoć za zastupanje
- 2. Povijesni izvadak iz sudskog registra
- 3. VTSRH PŽ 6869/2016-3
- 4. VSRH Rev 2443/2019-2
- 5. VSRH Rev-x 256/2018-3
- 6. TS Bjelovar, St-675/2020-11
- 7. VTSRH PŽ-334/2022-3
- 8. USRH U-III/4963/2008
- 9. VTSRH PŽ-7681/2018-2

U Zagrebu, 21.09.2022. godine

Žalitelj p.p.

Stranica 15 od 15